

melle wõib jutustada. Terive enneldunat istus ta leentoolis ja sulgesas tubosut, kui ta mitte laišt ei olnud, ebi ta wahtis afnast uuslitsale, aga sõi lounat nagu mõni rebepeelsja, ja naabrid ütlesid mõnikord naljatakes: „Kuhub tuul wõljas, wõi õbib meie naaber nõnda?“ — Terive põrastlounat sõi ja jõi ta nõndasoma, pea kõlma toitu, pea sooja, ilma isuta ja näitata, selgest 'gawus'. Iunni õhtuni, nõnda et õieti ei wõtnud ütelda, mõllal ta oma lõunastõlli lõpetas ja õhtusõdli algas; ta õõselgi ei olnud mehile selle poolest puhsamist. Kui ta viimase südabõlli woodisse läks, siis oli ta nii wäsinud, nagu olets ta terive vääewa otsa liwa maha ladunud, ebi vuid lõhunud. Sellest läks ta rasiwasets ja nii passul, nagu jahebott. Ei maitse nud enam sõbi ega toonud magamine õsutust, ja ta ei olnud koua aega, nagu seda mõnikord juhtub, ei õige terive ega õige haige; kui sa teda ennast luulsid rääkiwat, siis oli tal 365 haigust, s. o., igal põeval üssegune.

Kõik Amsterdami arstid läksid ta läbi ja latsus näärä. Tema jõi pangide laupa rohku ja neelas kühvlist laupa vulbrid ja robulerakset, mis nii suureb oltiwas! kui pardimunad, ja teda nimetadi viimais nalja kõmbel al-nult „lahejalgsels aptegiffs“. Aga kõik arstidmine ei jahvanud ühtegi, kest et ta igane seda ei teinud, mis arstid teda lässitiwad, waid ütles: „Wõtku vagan arstid ja !? siis mul siis riissus on, kui mina pean elama nagu iler, ja arst ei taba mind minu oma raba eest terivelts teha?“

Miiniabs luulis ta ühest arstist, kes umbes 600 wersta temast laugel elas, et see olla nii tark ja osav, et haigeriuba terivets saawad, kui ta nende otsa õieti waatab, ja

ju. vi põgeneda igalpool tema eest, kus ta ennast näitab. Selle arsti vastu oli temal usaldust ja ta lirjutas temale omast haigusest. Arst märkas lohe, mis mehile sel puudus, kui ei puudunud mitte rohi, waid puudus parajus ja litsumine, ja ütles: „Dot, seda ma tahab pea tervelts teha!“

— Ta lirjutas sellepärast haigele mehele Amsterdamiise hirjate se järgmise sisuga: „Armas sõber, Teil on halb õigus, siisgi on veel abi loota, kui Teie minu nõuu wõtate tuulda. Teil on lõhus kuri loom paeluss seitseme suuga. Paelusfiga pean mina ise rääkima, ja Teie peate minu juure tulema. Eesitels ei pea teie mitte sõitma, waid jala lähma, muidu Teie raputate paelus ja ta hammustab Teil 7 soolitut ühelorraga lati. Teisits ei pea Teie mitte enam sõõma kui läks korda pääwas üts taldriku täis suppi, lõunats üts praeworste, ja õõsets üts munas ja prookostits nature lihasuppi fibulatega. Kui rohlem jõõte, läheb paeluss suuremals, nõna et ta Teie mafsa lapergusets pressib, ja siis ei ole räätselal Teile enam midagi suuremat mõotta, kül aga tiisleril. See on minu nõuu ja kui Teie selle járele ei tee, siis Teie teisel lewadel lägn enam ei kuule fülluvat. Lebile, mis Teie tahate!“ — Kui haige mees niisugust lönet luulis, lastis ta teisel hommisul lohe saapad määrida, ja läks teele, nagu arst temale ütles eite lirjutanud. Esmesel pääwal läks tema teeläis nii aegamisi, et tigu talle eeltätiaks olets wõtnud olla, ja teritiisi ei wõtnud ta ilalgi vastu, ja kus ussifene maa peal zoomas, seda sõltus ta oma jalgaadega surnulis. Aga juba teisel ja kolmandal hommisul tuli temale nõnda ette, nagu laulatiwad linnud faunimaste kui ilalgi enne, ja laste oli nii karastatud nii punased, ja lõil inimesed, kes vastu